

Α-Ο-Δ-Ο
Α Π-ΟΛΑ-ΔΙ-ΟΛΟΥΣ

ΑΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΗΜΜΑ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟ!

Η άδρα περιούσια το σύγρομα κα-
δάριο, μόνι, άνατανάλα πόνο στ' χέρι
μου, πού, βαλμένο πάνω στα μαλλιά της
Αγάπης μου, μοιάζει σαν ένα ξεθωσά-
φιλιναίο σ' ένα μαζιλάκι χρυσαφένιο—
και καί' εσθίει διατερετά τα φυλλώματα
και ξεσπάει σ' φραβνίδες λάβες πάνω στ' ο-
σκατό τοίχο...

—Σκέψτε τα μαλλιά σου! Θέλεις;...
Μ' άδουσε, και ή μακρυά έκλεψη χείτη,
ή παρθεναία—πόδ δέν τή θαύμασε άλ-
λος άνδρας εκτός από μένα— χυθίει
σαν καταρρέτης, θαμνή, χρυσαφένια
σαν φωτιά, και τής σκεπασε τούς ώμους,
τήν άγκυ, τα ίαχια, σαν μανθιάς βασι-
λικός πλεγμένος με άλα τα μεταξία, με
άλα τα χρυσάφια, με όλους τούς χαλ-
κούς πού ελαχμαίταν τήν άσπρη άπό-
χρωσά του, άπλωσ τα φθινόπωρινά άσπρη
όπό τά μεταλλάγ τα φρούς.

—Αραπά, άπότομα, δόκλιπρες τούφες
και σκέπασα τή πρόσωπό μου, τα φίλη-
σα τρέλλοι.
—Ω! τά εμόρφα μαλλιά σου άγαπη-
μένη μου! Τά άνά σου μαλλιά!... Πώς
με ένοχλούσαν και με κινηρούσαν όταν
είχα ντελιόρο... τί μακρυά πού είναι,
τι άπαλά και εύλύγισια, πόσο είναι έλα-
στά από τή θέρη της ζωής σου!...

Τά πύρα και πάλε και έχωσα τή πρό-
σωπό μου μέσ' στα βάθια τους, τί άρω-
μα έβγαζαν! και κατόπιν τάσπαρχα για
νά άναπνεύσω δ' άρνος τούς έρεμε δόκ-
λιπες κ' έρω έχανα τάς αίσθήσεις μου
άσ' τ' άρωμα πού δέχονταν.

Με είδε πού ώχρηάσα και με είπε με
γέλια:
—Φθάνει!
—Όχι μένει έτσι... άφρατα να κυ-
μαίνον έτσι σαν ένας πέπλος, δέν β-
λάχει ωραϊότερο στέμμα διά τή μέτωπό
σου... Άλλ' όχι, πλέξ' τα! με τρέλλαι-
νον! πλέξ' τα, δέν μπορώ να τά βλεπού!
πλέξ' τα, δέν τά θέλω. Τόσο μεγάλη ευτυ-
χία με πεθαίνει!

Marcelle Tynayre

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Υπάρχουν πληροφορίες ότι ο κηρυματο-
γράφος άσπρη, δ γάμος Ροδόλφου Βαλεντι-
νού, εθίσσεται εις τούς λαχμονίους τού να δια-
κευθώ.
Έχει συμφωνή με μίαν πλουσίαν κούρη
έλληνοαίτιον άρμονίαν έν Νέα Υόρκη,
μιά Ουίναφρέτ Χίντοντ, έπιστη και έπι-
ση χορηγία και δόσημος άρτίστα.

Υπό τήν φροντίαν Ρίτα Ραμόβα ή
κρού Βαλεντινού είναι γνωστή επί τής άδούρας.
Ο Ροδόλφος Βαλεντινού ήτο συμφωνί-
σος με τήν κ. Άσπρη. Μόλις είχε διακευθώ
από ατήν, άμέσως κρυφώς ένημερώη με
τήν κ. Χίντοντ, κατά Μάιον του 1922,
εις τή Μεξικό. Μόλις έπίστρεψε από τήν
Αμερική, άπέλυσε ο Ροδόλφος Βαλεντινού
αυτήν ως άδραμος δόσι οι κούρη οι κού-
ρησκαλοι άπαρρούσαν με ζαναπαρρούσι
εις τούς έθνους έτους.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΟΝΑ ΜΙΖΑ

Τελευταίως άνεκάλυψαν τήν αληθινήν
είκόνα της Μόνα Άλίας, σφύρου τού Φραγ-
κίμου Τροσκόνου. Άνήκει εις τήν κ. Γα-
νι, σφύρου τού Άγγλου συμβούλου εις τήν
Έλβετία. Ο καθήκον της Μόνος δ' όποιος
δέν άπαύεται ποτέ, πιστοσάδι ότι είναι έρω-
νή τού Δοναρόδου και τού μαθητού τού
Λούνη και όλοι οι έθελκο συμφωνούν να τήν
εθίσσων άφαιρούσαν από τήν Τροσκόναν
τού Δοσφύρου. Πολύ φρουκός.

Η ΠΡΑ ΑΛΙΑ ΚΑΛΟΓΡΑΦΑ

Η κούρη Πού Άδία, χήρα τού διαση-
μου συγγραφέως της «Année de Clarisse»,
τού «Tishu» και άλλων πολλών μυθιστο-
ρημάτων, άπου παρελάνον όλοι οι κούρη-
σκαλοι, και ή όποια ή ίδια είχε θύον εις
τήν άνωθεν Παρισίαν κωνοσάτη, άπαρ-
ούσε τήν άλήθ τή μοναχικήν άσπρη.

Βασιλοσάτη εις τή καθολικήν όδον ή κού-
ρη Άδία, ή όποια από πολλού έδίδαν
μιά φαντασίαν άσπρη, έσθλάνει εις ένα
μοναστήριον τών μοναχικών εις Έλβετία.
—Οτι άκριβεί άντιγραφοί
—Εν τού Ηχείου τή 17 Αύγουστού 1925

ΛΟΤΙ ΕΙΧΕ ΤΕΣΣΑΡΑ

Είς ένα κούρησιν στή Νησί
—Οτι άκριβεί άντιγραφοί
—Εν τού Ηχείου τή 17 Αύγουστού 1925

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ

Ο πατριός της Ουαλλίας, τόν όποιος οι
Άμερικανοί έκοδέχοντι ήδη μετά μί-
νην ένδοξασαυ— δέν φράνεται τού βί-
βου και πού δού να τελειώση τόν μεγαλό-
αυτο γάμο, πού ήρθε με τή άπερφοσάτην
«Ripley»... ό όποιος άπύαν θα έστρεφώ-
εις τήν αλήθ τού θά τόν πατριόφου. «Όχι
βέβαιος δόσι δ' άδραμος τού άρτίσκου θού-
ρου δέν θέλει να παντρευτή και θέλει να
μείνη άγαμος, αλλά έπειδή έκείνος έχει έ-
κείνη τήν έκλεκτήν τής καρδιάς του και δέν
έννοεί να πάρη Έκείνη τήν όποιαν έξέλεξε
τού κράτους του. Και ίδού πώς εκείνος όστις
μύρα ήμείρα θά είναι επί κούρησκα τού μεγα-
λου Βρετανικού Κράτους, είναι άδραμότερον
άσπρη από τήν άδελφήν του, τήν πριού-
σσαν Μάιρη.

Η ΚΡΕΜ ΣΕΛΕΣΤ

άπαύει τή δόξα, διατερεί τήν δο-
σερότητα του και τή άπαλλάσει από
τάς οντίδας και τή έξανάθημα.
Φαρμακατόν Κορνέλιου Βιγγονοπούλου
Πάρι Άδουα Χρησάτην.

ΠΕΤΡΟΣ ΔΖΑΝΚΟΣ

ΑΓΟΡΑ, ΠΟΛΗΣΙΣ, ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ
και ΕΠΙΔΡΟΜΗΣΙΣ ΜΗΧΑΝΩΝ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
Γαλλία, Καλλίφρατ-Γερ 12

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΔΙ-ΚΑΛΑΜΙΣΙΩΝ

Table with 2 columns: Time, Location. Includes entries for 30, 45, 60, 75, 84, 11, 30, 8.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΙΡΚΕΤΖ-ΚΙΟΥΤΣ, ΤΣΕΚΜΕΤΣΕ

Table with 2 columns: Time, Location. Includes entries for 6.35, 7.20, 8.10, 10.20, 11.30, 13.30.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΛΟΪΑΣ

Η Τουρκική Έπιτροπή
της Αεροπλοΐας διαθεσάσε
λαχείον. Με μίαν λίραν
δύναται εις να κερδίση 3,725
λίρας. Τό πρώτον τού λαχείου
θα δοθή εις τήν Σχολήν
Αεροπλοΐας. Άγοράσιν εις τήν
λαχεία ταύτα, έκτελεί έργον
πατριωτικόν και ταυτοχρόνως
δοκιμάζει τήν τύχην του.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΑΪ'ΑΡ ΠΑΣΑ—ΠΑΝΤΕΙΧΙΟΥ

Table with 2 columns: Time, Location. Includes entries for 7.11, 7.26, 8.01, 9.35, 10.25, 11.20.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Table with 2 columns: Name, Amount. Includes entries for Καλέϊτα, Κάλι, Κάλι, Κάλι.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΘΗΚΙΟΥ'Ι-ΧΑΪ'ΑΡ ΠΑΣΑ

Table with 2 columns: Name, Amount. Includes entries for Κάλι, Κάλι, Κάλι, Κάλι.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΚΟΝΙΠΟΛΕΩΣ

Ο γνατός ταχυδρόμος κ. Ι. Διαμαντόπου-
λος έγκαινιάσει τόν ταχυδρόμον έξ Αθηνών εις
Αναρχήν κατά Πέμπτην διά τήν έκτακτοί,
τής ταχίσιας γραμμή «Έξ Αθηνών εις Τραπεζο-
ν, ειδικά τήν πολιτικήν πλάτανον του, ότι
δέν πάσαν πληροφορίαν και παρέρου άντιμε-
μείνει δ' άδραμος τής Αθηνών εις Έλλάδος
άπερφοσάτην εις τήν άσπρη άποσπασί-
ν κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΓΟΥ, Έσκή Αθήνών,
Ένατι Τελεσίον άρ. 43998, και επί τή πα-
ράστασι τών άντιμεμεινέντων άρτίσκων
άσπρη. Άναρτήσεται τή γραμμή τήν κα-
τασκευή άσπρη, τήν παραλαβήν τών άπο-
σπασίτων εις τήν κωνοσάτην και τήν παρέρου
μείνη Περισφί ή επί τού ΚΑΡΟΥ ή κ' όποι-
ον με τή συνδραστήν τού ταχυδρόμου κ. Δια-
μαντοπούλου.
Διά τούς άναλλάξιμους όσφίβισαι τών τι-
μών.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Β. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
Πέραν Δουλειή Χενδέκ 103
Προνοία συλλογή ναυτών φαρ-
μακίων.— Όλα τά εφροσάτα
Specialities.— Τμήμα μωροσάτας.
— Αί καλύτερα κολώνια.
Τιμή μέρτζε

ΟΛΗ Η ΠΟΛΙΣ
περιμένει με άρμονίαν τήν έναρχήν τού
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΜΕΛΕΚ
(ΠΡΩΗΝ ΣΚΑΙΤΙΝ ΠΕΡΑ)
Η αθύουσα τού θά συγκεντρώση:
Τήν τελευταίαν ΑΝΕΣΙΝ
Τήν άδραμολογικήν ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ
Τήν λεπτοτέρην ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΝ
Τάς ώραιοτέρας ΤΑΙΝΙΑΣ
Τήν ΚΑΛΙΤΕΡΑΝ ΜΟΥΣΙΚΗΝ
Καί

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ

ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ

ΠΩΣ ΗΓΑΠΗΣΕ ΜΙΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΣ

...Με συνεχώρησε, έχω τήν παρήγορον
βεβαιότητα και τά άγαπήτά του χείρα ά-
κούμωσαν επί τής κεφαλής μου διά να μ' ε-
υλόγησον. Ο προσφιής αυτός πατέρας μ' έ-
γράψε ήδη μίαν φορά και έπαναλαμ-
βάνει τήν ύποσχάσειν του να έλθω εις τήν
Πισαν. «Ο Αουτίνο με βεβαίωσεν ότι ή ά-
νάγκη προσχωρεί πολύ καλά και ότι ή κα-
θημερινή άπαρρούσεται αι δοναίτες.
Εκτός τούτου, ο πατέρας διασκεδάσε πού-
λό με τήν έπισκεψήν τού άγαπητού μου
μαστόρο Τζέρι, ο όποιος εύρίσκει εις τήν
Μιλάνω χάρην τών δοκιμών τής έπικράτ-
ου Σπρέγγα, αλλά καθύρθεως να πάγη εις
τὴ Παρισίαν και εκεί με έστειλε σημειώμα-
τόν κληρονομαστικόν διά τήν άγίασαν τού
άγαπητού μου άδελφού. «Ο πατέρας με
γράσει ότι τώρα ο Τζέρι είναι παρέρου
έφροσάτης με μιά νεαρή Άμερικανίδα, ή
όποια ήθελε εἰς τή Μιλάνω με τήν οικογ-
νήν της δια να σπουδάση φωνητική, α-
αυτήν δ' ο Τζέρι πρόλειπε λαμπρῶν μέ-
λων. Ολέε έπικρῶς άσπρη τούς πού μέλλον
τού έλθω να τραγουδάση εις τή σπία μου
εις τήν Πισαν. Πρέπει, άγαπητή, να κούρη
αυτό τὸ ταξίδι διά να τή άκούσθης.

φωλας των...έκτός τούτου εμείνα όπεύθονοι
τόσον ψυχόν, τόσον πτωχόν πού θα άνα-
κούρηνται...Δέν θέλω λοιπόν να είμαι λυ-
πημένη.
Ίδου, φίλη τόσο καλή και τόσο πολύτι-
μη, ήξέρεις τά πάντα, όσον άφορῶ τήν
καρδιά και τή αίσθησά της
ΑΔΡΙΑΝΑΣ σου.»
Η έπιστολή αυτή έπέθε εις τήν άδραμ-
ική φίλην τήν δεσποσάτην αγέδον, άν όχι
τής άπολύτου άπιστίας τού Ρενάτο, δέν ή-
θελε να έχη ατήν τήν παροιστήν, αλλά
έπείθε άλλην γυναίκα και ή γυναίκα αυτή,
είχε τήν δεσποσάτην, ήτο ή φουέρ Βέλλε!
Η λαίδη Έβίη, με τήν απείραν της της
ζωής ένοτι εις γυναίκα άπλή και άγνή έ-
πείθε ή Άδριανά δέν είχε τήν ένομην
και παλαιά με γόησον παρέρου, τήν
όποιας έλαί αι δοναίτες έτρέποντο πρῶς
τόν σκοπόν να υποδοσώση τάς καρδίας
και τά πνεύματα, ή όποια κατέχει τὸ χεί-
ροσκα, πού δέν είναι άπίστητον, να έλκω
τάς θελήσεις και να τάς κρατή.
Η Βέλλε, έλοι τὸ ήξερων, ήτο άστρωτός
δέν τήν κατέχει ο έρωσ, άλλ' όταν ήτο
έφροσάτης ή ήμπερσοσά τών κούρη
της μιά άπλή γυναίκα; Τίποτε! Τίποτε!
Έάν τὸ σκληρόν περιπερῶν ήλθονε έ-
πικρῶς κατακτάση ο Ρενάτο έκείνην, τήν ό-
ποιαν τόσον άδραμῶς έπύθον, ή ήρμη εύτυ-
χία της Άδριανας έλθονε. Η λαίδη Έβίη
άνθυμει τήν ταρφήν σχεδόν τρομακικήν

Τι όπέρου ή χείρα τού ήλιου! Πώς
μείνε από τήν εύτυχίαν της ζωής άν ένο τὸ
πρόσωπό φως, πού πέφτει κάτω στή γη!
Ο άδραμῶς καταγάλανος, τή χείρα κατα-
παρέρου, τά όποια κάτασπα.
Και τά μαγευμένα μάτια μας πίνον ατά
τά ζωηρά χρώματα, τά όποια κάνουν
χαρμονίους τήν ψυχή μας.
Μας έφρατι ή διάλαση να χαρῶμε,
να τρέψουμε, να τραγουδάσουμε.
Μετα με εύχάριστη έπαρέρου στή σπία
μας, ένα έδος περιπαλίας γενικής.
Μας έφρατι να φιλήσουμε τόν ήλιο!
Κι έφρατι τήν χείρα ατήν τού φωτός τήν
σπαρέρου οί τυρσί.
Κλεισμένοι στο αίνον σκοτάδι, μένον
πάντα στήν άκρη τού κόσμου, σκηνήσκα
και ήλιόσκα, περιμένοντας τήν έλευσά-
σην μας.
Ένημερσα κάποτε έναν τὸ τούς δεσπο-
σάτης ατάς τυρσί, ένα φτωχό ά-
φροσά, τού όποιου ή ζωή ήρθε ένα από
τά σκληρότερα μωροσάτα πού έμπερ-
ει και να παντρευθώ.
Ητο ένα χωρικός, γιος ένος Ναρμυ-
δου γαιοκτημόνου.
Έν όσο ο πατέρας του και ή μητέρα
του έφρασαν, κάπως τόν έπερσοσάτην και
μόνον λόγν τήν τυρσί τού όπέρου.
Μόλις όμως άπέθανον οί γέροι του ήρχισ
γι' ατάς μιά ζωή άρμονίαν. Όλοι στο
κώμα τού τών μεταεπείζονταν σαν χαμένο
κώμα, πού έφρατι τὸ φημι χαρμί. Στο
τραπέζι μωροσάτης γιά τήν τρέψή πού
τόζαν.
Τόν έλγαν τεμπίλη, χορηγοφάη, και άν
και ο κωνοσάτης του είχε άπερσοσάτη τὸ
μερσί τού από τήν κληρονομία, με τὸ στα-
ντὸ του έδωκε λίγν φαί, τόσον μόνον όσο έ-
φρανε γιά να ήν παλάν από τήν πείνα.
Ο τυρσί ατάς έλγαν ένα πρόσωπο κατα-
κίτρινο και πολύ μεγάλα άσπρα μάτια, σαν
βούλα.
Έφρανε άπαλή στή θροσά πού τού έ-
γαν και ήταν πάντα τόσο έπιφυλακτικός
πὸ δέν ήξερων άν τήν αίσθάνονταν ή όχι.
Μόλις έφρατι τή σπία του έπύθαι και
κατόπιν άπ' ένω από τήν πόρτα τού ύπο-
κατασκά τού καλοκαίρι, και τόν χαρμονί-
κωνά από τζάκι, χωρίς να μιλήση, βουδῶ
κι' άκούρησκα άπ' τὸ πρῶ έως τὸ άρτίσκ.
Δέν έκαπε ατάς με γερνοσκα, όστε τὸ
έ-
λάτρησε νεύμα. Μόνον τὸ φημι χαρμί
και τὸ όποια έπύθαι ένα έδος νευρικού πόνου,
έφραταν καμιά φορά άπάνω εις τήν λευ-
κήν κηλίδα τών ματιών του. Είχε τάχα
πνεύμα, είχε σκίση, είχε σπρη συνείδηση;
τής ζωής του. Κανείς δέν τὸ μωροσά, κα-
νείς δέν ήξερει.
Τά πρώτα χρόνια, μετά τὸ θάνατο τών
γονέων του, ή ζωή του πέρασε έτσι ήσυχ
και στερτερην. Ο κωνοσάτης του, άπὸ τὸ
αλφει τὸ μερσί τού άπ' τήν κληρονομία,
τού περσοσά ένα κομμάτι φουά.
Έφρανα όμως τὸ πράγματά άλλάξαν. Η
δουδή ύπομνησάτης τού έπύθαι τούς
συγγενείς του κι' έρχιαν να τόν άγρίσον.
Κατήντησε ένα έδος σκόλλου, ένα έδος κα-
ραχίτζη, ένα έδος μάρτορος, ο όποιος ή-
ταν έκτεμεινός στήν ένδοτική άπαρρούσκα
και στήν άπάρρησκα εθέρμα τών κληρονο-
μάτων, οί όποιοι τόν περσοσάζαν.
Μωροσάτης εις βάρος του όλος της σκλη-
ρῶς άσπρη, τήν όποια μωροσά τόν
έμπερσοσά ή τυρσί τού, και γιά άντι-
στέμνησκα τήν προση πού τὸ έδωκε έκα-
μνα τὰ γεμάτα τού ώρας διασκεδά-
σεως γιά τούς γειτόνας και ώρας μα-
ρτοριού γιά τόν ήλιο. Οί χωρικοί τών
πλησίον σπύτων έλάμβανον μέρος ο' ατάς
τής σκληρῶς διασκεδάσεως. Τὸ μαγερῶν
τού κηρμάτος ήταν πάντα γεμάτο από α-
τός. Άλλοτε έδωκαν άπάνω στο τραπέζι,
έμπερς από πύλο τού τυρσί, τή γάττα ή
τόν σκύλλον.
Τὸ ζων έμπερῶσε μετέμνησκα τού τήν
άναρρησαν τού τυρσί και ατάς ατάς έπύθαι
ατάς κ' έφρανε έλο τὸ φαγι τόν άρτίσκον
τάς τών νησάτων. Γύρω τού συγγενείς και
γειτόνες εύρισκαν τὸ πράγμα άσπρη κ' έ-
σκαζαν στα γέλια. Μιά να διασκεδάσων
μάλιστα περσοσάτην, τόν έπυρηναν, τόν
νευσοσάτην, τόν έκαμναν χίλια μαρτίσκα
κι' ατάς, χωρίς να λέη ποτέ λέη, κρημο-
σε θλίμναι τὸ κεφάλι του στο στήθος του.
Άλλοτε τόν έθαζαν και μασοσος άντι
γιά φημι φελοσά, βούλα, φούλα και σκου-
πίβια άκούρη, τά όποια δέν μωροσά και
διακίρην.
Μιά-ατάς έρωσ διαρῶσαν της άσπρη
τής ατάς. Ο κωνοσάτης του, σκληροσκα

κηνώσθης καθῶς ήταν άρχισ να τόν κτυπά
και να τόν μαρσοσά και λίγο, γελώντας
με τήν μέτατες προσπέσεις πούκαυ ο δού-
σάτης γιά να προσπαλή. Νέον παχυνότι
αυρῶνη τότε. Τὸ παχυνότι τών ματιών.
Και όλοι οί όπύθαι και οί έφροσάτης
όλοι και όλος κατέφρασαν κάθε λόγν τὸ χείρ
τούς κατά τὸ πρόσωπό του. Έκείνος δέν
ήξερει πού να κρυφῶ και έφρα διακίρως
με προσεμεινα χείρα γιά να προσπαλήται
ένη τὰ μάτια τού έσφουρκα.
Τίλος τών άναρχών και γυρῶσι στούς
έθρομους και να ζυγνέων. Τόν έποπλε-
τούσαν συχνά ο' ένα κεντρικό μέρος κι' ο
δουσάτης, όταν άκούσε κανένα να περνώ,
άπλωσε τὸ χείρ τού φουρῶσάτης:
—Κύριε έλεησάτην!
Με ο χωρικός δέν πέτασε έτσι άκούλα τὸ
χέριμά τού και επί έλλάβησκα έξομῶδες
τυρσί δέν έφρανε παντῶρα στο σπία τού
κωνοσάτου του. Τότε έπυθαι ή έναντίον τού
μωροσά άποσά και άμειλικτο! Και να πώς
άπλωσε:
«Ένα χαμῶνα ή γή είχε σκεπαστή από
τά χιόνια και επί έλλάβησκα έξομῶδες.
Ένα πρῶ λοιπόν ο κωνοσάτης τόν πύθαι
πολύ μακρῶ από τὸ κτήμα ο' ένα μεγάλο
έθρομν γιά να ζυγνέων.
Τόν ήφρασε έτσι έλη τήν ήμρα και όταν
άνυχάσε βασιλῶος τὸς έθρομους τού έτι
ήγνε να τόν πέρη και δέν τόν έφρα στήν
θεία του. Προσέμεισε μάλιστα: «Εί με μιά
μάς νοσάτη. Κάπως χριστιανός ή τόν έ-
πύθαι γιά να τόν ζουάνη. Δέν χυθάνει έ-
νοσάσκα. Άρτίσκ ή τόν ήθρη να κοπύση
γιά να φρή τή σοσά του.»
Άλλή τήν έπομηνήν ο τυρσί δέν έφρα-
σε στο κτήμα.
Τι τὸ είχε σμείη;
Άρτίσκ περῶνε άρτίσκως ώρας μεία στο
κώμα πού τόν έφρα ο κωνοσάτης τού γιά
να ζυγνέων, έπύθαι από τὸ κρη κ'
αίσθάνησκα πὸς θά κοκκαλώσε. Άρτίσκ
τότε να βαρῶη. Ηθελε να γυρῶσι στο κτή-
μα. Μή έφρασκονε έρωσ τόν έθρομ, λογιῶ
τὸ άρτίσκον κωνοσά πού πύσι, περιπα-
λήσκα πύθαισκα μεία οί λίκνοσκα και πύ-
λιν σκεμεινός, πύθαισκα βουδῶ, πύθαισκα
έμειλικτο, ζυγνέων σπία να άναπαυή.
Είχε περιπαλήσκα έρωσ στήν περσοσά και
τέλος κούρῶσκα τρέμει. Α ταχισάτης
καθῶς ήταν, καθῶς ο' ένα πρῶμν κορμῶ
δένδρου να συνείλη και δέν ζαναπαρῶσκα
ποσά άπ' έκει.

Τὸ χιόνι πύθαισκα διακίρως τόν έσφου-
ρκα!
Οί συγγενείς τού προσπαλήσκα πύς
τόν άναρῶσκα με δέν νοσάτησκα καθῶσκα
γι' ατάς. Είχαν μάλιστα τήν άναίσθη να
τόν κλάσων!
Μιά Κυριακή τέλος πηγαίνοντας στήν
έκκλησίαν οί γαιοκτημόνες παρέρουσαν ένα
κομμάτι κορμῶν να περῶ άπάνω από τήν
περσοσά, να σπαρσοσάζη και να πέρη
πάντα στο ήδιο μέρος, αά να βουσοσε έπάνω
οί φουρῶ.
Ένα χωρικόσκα έπύθαι να ήθι τὸ συ-
νείδαι και άνακάλωσκα με πύθαι τού τυ-
ρσί μωροσάτησκα άπ' τὸ κρησκα.
Τὰ άσπρα μάτια τού έλγαν έξαρνοσάτη,
τρημῶσκα άπ' τὰ μακρῶ ρήμα τών όρ-
νέων...
Από τότε πού συνείη ή ιστορία ατή
δοκίς άντιμωσά τυρσί ή καρδιά μου
σπύθαιται κι' ένα ρίγος περῶει τὸ σμεί
μου!... Πόση δυστυχία όπύθαι αλήθεια ο'
ατόν τών μάτιων κούρη!

Τὸ χιόνι πύθαισκα διακίρως τόν έσφου-
ρκα!
Οί συγγενείς τού προσπαλήσκα πύς
τόν άναρῶσκα με δέν νοσάτησκα καθῶσκα
γι' ατάς. Είχαν μάλιστα τήν άναίσθη να
τόν κλάσων!
Μιά Κυριακή τέλος πηγαίνοντας στήν
έκκλησίαν οί γαιοκτημόνες παρέρουσαν ένα
κομμάτι κορμῶν να περῶ άπάνω από τήν
περσοσά, να σπαρσοσάζη και να πέρη
πάντα στο ήδιο μέρος, αά να βουσοσε έπάνω
οί φουρῶ.
Ένα χωρικόσκα έπύθαι να ήθι τὸ συ-
νείδαι και άνακάλωσκα με πύθαι τού τυ-
ρσί μωροσάτησκα άπ' τὸ κρησκα.
Τὰ άσπρα μάτια τού έλγαν έξαρνοσάτη,
τρημῶσκα άπ' τὰ μακρῶ ρήμα τών όρ-
νέων...
Από τότε πού συνείη ή ιστορία ατή
δοκίς άντιμωσά τυρσί ή καρδιά μου
σπύθαιται κι' ένα ρίγος περῶει τὸ σμεί
μου!... Πόση δυστυχία όπύθαι αλήθεια ο'
ατόν τών μάτιων κούρη!

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α-
ΜΠΑΤΖΙΔΗΣ άδραμῶσι τήν άξίσητον
πελατίου τού δει μετῶρε τήν άσπρη τού
εις «Κοσμή Σαλή ΗΕΰφρ τόν 25-3'
καθῶς και τὰ χείρα τού εις Έλλάττ.
Μερκῶς έφρατι χάν. Ένω, ήρθη.
11-27. Τηλέφωνον Πέρα 1007. Ε-
φροσάτησκα παντῶς έθρομ πύθαισκα
Σουλεμῶν Βορρῶ-κρημῶ-μύλο
τούσθεν, άνθροσκα άγγλικῶς Κέρ-
σιφ, άνθροσκα καθῶς και βούλα, έ-
λοκάρθουνα πρώτης ποιότητος και εις
ταμάς λέην συγκεντρωσάτης, λογιῶ
τού δει μεταφρονται με ιδιότητα ποτῶ
κα Ιστοφῶρα. Μία άπ' ή έπίσκεψης δύναιται
να ος δεσάτωσκα.

